

Ký ức

Nguyễn Tú My

Cái con đường công danh của tôi cũng long đong lắm. Bắt đầu từ sau năm 75, cả nước biến chuyển và cả chính tôi cũng biến chuyển theo. Sự thay đổi đầu tiên là đang từ một ngôi trường khang trang rộng lớn nằm ngay trung tâm Saigon thì tôi bị tổng về một ngôi trường lạ hoắc nằm tuốt ở quận 11.

Ba tôi mỗi lần nhắc đến, ông vẫn thường gọi điều đó là: “một sự cố kỹ thuật”! Chẳng hiểu cái lý do kỹ thuật của ông cụ nó rắc rối như thế nào. Nhưng cái ngày đầu tiên khi tôi bước chân đến trường là tôi có ngay cảm giác như là mình mới nhập....khám Chí Hòa!

Ngôi trường không một bóng cây, chỉ có một cái cổng bé tí xíu, lỡ mà lọt vô rồi thì khó mà chui ra được! Chung quanh trường là những dãy lầu nối liền từ bên này qua bên kia. Nếu có tên nào nổi cơn lười lên muốn cúp cua một bữa thì chỉ có cách gọi trực thăng đến rước từ trên nóc nhà, hay là nhảy lầu qua cửa sổ từ tầng năm xuống mà thôi.

Bạn cứ tưởng tượng một đứa con gái mạng Hòa như tôi, ngày nào cũng phải ra vào cái lò Bát quái như thế mà không nổi cơn đót trường là may lắm rồi! Tù túng quá nên tôi phải tìm cách quậy cho nó hả.

Tôi không trực tiếp nhúng tay vào những trò nghịch ngợm mà chỉ ngồi làm cố vấn cho người khác phá. Thầy Chủ Nhiệm của tôi là một thầy giáo trẻ mới ra trường. Thầy biết tôi cầm đầu cái xóm nhà lá nên cũng chiều tôi lắm. Còn lũ bạn cũng thích cái trò nghịch ngợm của tôi nên cũng cung tôi ra mặt. Thế là tôi như cá gặp nước, tha hồ vùng vẫy. Cho đến một hôm...

Ngày đó vào tháng mấy tôi cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ là gần mùa thi. Có một người đến trước mặt tặng tôi một cành hoa phượng còn

non ép vào quyển thơ chép tay. Hoa và thơ thì không bao giờ tôi từ chối. Nhưng phiên một điều là tiếp theo đó, người ấy đề nghị xin được làm “bạn “với tôi! Trời ạ, một con bé mười bảy tuổi như tôi, chưa bao giờ biết run chân khi đi ngang qua đám con trai, thì lời đề nghị không đúng lúc đó đã được tôi hùng dũng bác bỏ, sau khi tuyên bố với người ấy một câu xanh rờn: “Sắp tới mùa thi rồi, về nhà lo học đi.”

Sau đó tôi cũng hơi tiếc cành hoa và tập thơ, và rồi cũng quên đi. Nhưng chẳng hiểu vì sao, dù tôi không hề nói cho ai nghe chuyện này mà sao mọi người biết hết. Đám con trai trong lớp người ấy bắt đầu nhìn tôi bằng một cặp mắt khó ưa. Tôi được nghe những câu qua lại về cái tính kênh kiêu dễ ghét của mình. Còn lũ bạn tôi cứ rỉ rả. Nhà người đại lắm. Nhà anh chàng có một trại gà ở Phú Lâm. Từ ngày có mày, tụi tao được mời đến ăn cháo gà hoài à! Lũ bạn càng rỉ rả. Tôi càng nổi cơn ngang. Mà khi con ngang nổi lên thì tôi bắt cần tất cả. Cái mặt của tôi nó cứ vênh lên mỗi khi đi ngang qua lớp họ.

Tôi biết lúc đó trông tôi dễ ghét lắm, nhưng cái tính trẻ con háo đá đã làm cho tôi trở nên mù quáng. Dù rằng có đôi lúc tôi cũng hơi ăn năn khi tình cờ bắt gặp cặp mắt- cặp mắt rất buồn ấy.

Nhiều tuần trôi qua, nổi ăn năn cũng nhạt dần, và tôi cũng lại quên đi chuyện cũ. Phượng bắt đầu đở rục trên con đường tôi về, báo hiệu cho mùa chia tay sắp đến. Nhà trường tổ chức một tuần lễ lao động ở nông trường Lê Minh Xuân. Tôi xông xáo lắm vì được dịp tháo củi xổ lông. Trên đường đi, tôi cứ mong cho đến nơi để được nhìn ngắm ruộng lúa, bờ đê, hàng cây xanh biếc cho thoả cả năm trời bị tù túng trong cái lò Bát quái. Nhưng khi bước chân xuống xe, cái xông xáo nó xì hơi như một quả bóng

lếp. Chung quanh chỉ toàn là đồng khô cỏ cháy, chẳng tìm đâu ra được một bóng cây. Trời nắng. Cái nóng hùng hực của mùa hè hắt thẳng vào mặt khô rát. Lúc đó tôi chỉ ước có một con suối mát để được dầm mình cho thỏa thích. Anh TNXP dẫn đường cho đoàn, cứ cười cười khi nghe tôi nói. Và cuối cùng anh ấy dẫn chúng tôi đến lán ở phía bên kia của một cái cầu khi vừa cao lại vừa dài bắt ngang một con kênh lớn. Trời ả, có phải tôi vừa mới nói với bạn là tôi mạng Hỏa hay không? Hỏa mà gặp nước thì thế nào cũng có chuyện lớn. Và chuyện lớn xảy ra thật!

Lán trại chúng tôi nằm bên này của con kênh. Ngày nào chúng tôi cũng phải leo lên cái cầu khi...gió để đi lao động. Mỗi lần đi qua cầu lúc nào tôi cũng phải có một người dắt đằng trước, một người hộ tống phía sau. Mấy anh TNXP cứ hay đùa -” có cần các anh chèo xuống phía dưới, lỡ có rớt xuống thì sẽ rớt ngay lên xuống “Tôi quê lắm. Nhưng cứ đổ thừa vào cái mạng Hỏa của mình cho nó qua.

Hôm đó vào buổi tối. Trời mưa. Đường trơn trượt lắm. Chúng tôi vừa đi diễn văn nghệ trên đường về lán. Vì đang hăng say về sự thành công của buổi diễn nên tôi cũng quên mất cái sợ khi đi qua cầu khi. Cóc nhái, ếch ương kêu òm ộp vang cả cánh đồng cũng không át được cái miệng ba hoa chích chòe của tôi. Say men chiến thắng nên sơ sẩy thế nào mà tôi lọt ngay xuống nước! Chuyện tiếp đó như thế nào tôi không còn biết nữa. Chỉ biết rằng ngày hôm sau khi tỉnh dậy thì thấy Thầy giáo tôi đang ngồi bên cạnh. Thầy nói tôi bị sốt cao và nằm mê man cả ngày. Tuy ê ảm cả người “vì cái lưng bị cạo gió tím bầm “nhưng tôi cũng không lấy gì làm phiền hà cho lắm, khi nhìn thấy gói kẹo và bình hoa dại để ở đầu giường.

Thế là mấy ngày sau đó, tôi được hưởng tiêu chuẩn “lãnh tụ”, không phải ăn cơm bo bo như những thường dân ở phía bên kia cái cầu khi gió kia nữa. Nằm ở trạm xá mà tôi sung sướng như đang được đi an dưỡng. Khỏi phải lao động cực khổ, dang nắng cháy da. Lại được tiếp tế bao nhiêu là sách truyện. Tha hồ đọc! Nhưng chỉ được vài ngày là cái chân của tôi lại bắt đầu muốn bay nhảy. Thấy sợ tôi buồn nên để mấy con nhỏ bạn thay phiên nhau qua ở với tôi. Tôi vui lắm, vì có bạn nhưng cảm thấy có

điều gì là lạ. Hình như lũ bạn đang dấu tôi điều gì. Chẳng cần tra hỏi lâu. Con nhỏ bạn khai hết.

Buổi tối khi tôi rớt xuống nước. Người đã cứu tôi hôm ấy không phải là các anh TNXP như tôi đã nghĩ. Mà chính là người ấy! Một người mà cách đó không lâu đã bị tôi lên lớp cho một bài về tình yêu, tình bạn.

Ngoài cửa sổ nắng vàng rực trên ruộng lúa. Nằm trong nơi bóng mát mà tim tôi như đang bị phơi cháy khô. Tiếng con nhỏ bạn nói những gì tôi không còn nghe rõ nữa. Tiếng hát trong radio loang dần trong nắng...” Con kênh xanh xanh...những chiều êm ả nước trôi...” Tiếng hát ấy làm tôi đau lòng. Tôi nhớ cái cầu khi. Tôi nhớ buổi tối trời mưa. Tôi nhớ dấu chân của một người chạy trên cánh đồng trơn trượt đầy bùn đất để đem tôi đến trạm xá. Và tôi khóc...

Mấy ngày cuối cùng của năm học bận rộn, buồn bã. Tôi cứ ngồi lì trong lớp không đi ra ngoài sân. Tháng năm trôi qua nhanh... Tôi chuyển trường. Còn người ấy cũng kết thúc năm cuối của bậc Trung học và thi vào một trường Đại học ở ngoại ô thành phố. Chúng tôi không bao giờ có dịp gặp nhau nữa.

Đến bây giờ. Đã bao nhiêu năm trôi qua. Trải qua những thăng trầm của cuộc sống. Vui có. Buồn có. Nhưng mỗi lần nghĩ đến tim tôi vẫn nhói lên một nỗi đau. Buổi tối hôm nay. Khi ngồi viết lại những dòng chữ này về một kỷ niệm. Một kỷ niệm không thể nào gọi là đẹp được. Với hy vọng. Có thể một ngày nào đó, vô tình người ấy đọc được bài viết này. Xin hiểu dùm tôi rằng. Tuổi trẻ có nhiều bông bột và dại khờ. Rồi thời gian sẽ giúp nó trưởng thành và chín chắn hơn. Nhưng tình yêu chân thành và nhiệt tình của tuổi trẻ thì khó có thể tìm lại được nữa.

Ừ nhỉ, nếu mà tôi lại rớt xuống nước lần nữa. Có ai dám nhảy xuống mà vớt tôi lên không?
